

Глава V

Поздравителните речи на чутините в уводната си част бяха учтиво официални, както и благодарностите на острините за поканата на вечеря, а веднага след това разговорът между острини и чутини се пренесе на масите. Наблюдавах ги с интерес. Както едните, така и другите. Можеше да се види определена въздържаност, без смях, обаче все пак разговаряха. И на моята маса, където от страна на острините получихме дори няколко леко цинични забележки относно удобството на нашето пътуване, се провеждаше разговор както между самите чутини, така и с острините.

Скоро след вечерята вниманието ми беше привлечено от група чутини, които все по-често поглеждаха към мен. В тяхното накланяне на главите по време на разговора откривах някакво прикрито намерение. И това засягаше именно мен, защото иначе не биха гледали към мен, така че самият аз започнах по-внимателно да ги наблюдавам, което очевидно веднага забелязаха, и с леки жестове с глави ми даваха знаци за важноста на следващото събитие. След това един от групата се отдели, разходи се до другата страна на залата и наоколо, докато не го изгубих от поглед. Претърсих с поглед залата, но напразно. Повече не можах да го намеря. Отново погледнах първоначалната групичка. Тази приятелска среща с вечеря по всяка вероятност беше към края си. Поне съдейки по това, което можах да възприема от всичко, взето заедно. Погледнах към острините. Техните разговори с чутините протичаха спокойно, необезпокоявано, дори все по-непринудено, поне погледното отстраняване. Разбира се, впечатлението беше такова. От тази вечерна среща трудно можеше да се извади заключение за все по-острия спор между тях. Даа, отново на преден план изникна старият ми въпрос – този техен спор. За какво по дяволите е? Както и да е, след всичко, което преживях съвсем наскоро, по време на това пътуване, тази вечерна среща можеше да означава само кратка

почивка преди по-нататъшното изостряне.

Отново обходих с поглед залата и лицата на гостите и с ъгъла на окото си улових онзи чутин, когото преди малко изгубих от поглед. Беше се насочил към мен, въпреки че все още гледаше встрани. И аз отместих погледа си от него и в очакване се загледах пред себе си, докато не се доближи до мен и ми прошепна:

- Успяхме. Всичко е подготвено. И вече ни чака доста бърз кораб. Измъкни се незабелязано през изхода и върви напред до сградата със знак W, където ще те чака един от нашите.

Кимнах в съгласие. Отново имаше вероятност за ускоряване хода на събитието. Дори малко прекалено бързо, именно защото ми се искаше да разговарям с острините. И тях би трябвало още малко по-добре да опозная, атмосферата тук беше доста подходяща за спонтанен разговор, все по-дружеска, а и някои острини вече поглеждаха към мен с нескрито любопитство, въпреки че техният поглед беше малко различен, по-оценяващ. Станах. Не ми остана повече време за разговор с тях, за което всъщност съжалявах. Поне някои реакции на острините все повече ми привличаха вниманието. Вече тръгнах към изхода, когато към мен се приближи усмихнат острин, горе-долу с моя ръст, само че по-слаб и с донякъде прекалено любопитен поглед ме заговори:

- Вие не сте чутин, нали?

Спрях се. Външно чутините не се различаваха от мен. Поне сам не забелязах никакви забележими различия. Но този острин все пак позна, макар че не би трябвало. Като предупреждение, през спомена ми преминаха думите: „Ако острините узнаят вашето значение за нас, биха нападнали още по-яростно!“

Усмихнах се на острина:

- Какво ви смущава у мен?

- Не, не. Нямам пред вид нищо лошо. Само ме интересува моята способност да познавам.

- И какво установихте? – казах, отбягвайки открития отговор за принадлежност към чутините.

- Не, не. Нищо лошо. Само че познавам вече дос-

та добре чутините. Доста време съм прекарал с тях, в тяхната компания. Вие сте землянин, нали?

- Хм! – погледнах го със съмнение в добронамереността на неговия въпрос, съответно със съмнение във важността на този разговор. – Обаче нещо е трябвало да ви наведе на това заключение – продължих с леко подчертано любопитство и с изиграно задоволство от забавен разговор.

- Разбира се – остринът ставаше все по-самоуверен. – Ние, острините, реагираме по-непосредствено на събитията, по начин, който повече съответства на настрояването в даден момент – след което се засмя многозначително: – Чутините при разговор са доста по-безучастни.

- Аха? – провлачих аз. – Вашата традиция произлиза от войнишко възпитание, а чутините са по-чувствени, с малко повече разсеяност на хора на изкуството. Значи, възприемате ме като по-войнствен?

- Не, не, възприемам ви като съвсем нормален човек.

Тогава се приближиха двама съседни чутини, които може би бяха дочули нашия разговор. С видимо оживление, всъщност пресилена непринуденост, единият от тях спомена последните събития с намек за 'състезанието по стрелба' при нашата среща с техните изребители, а другият с ведро настрояние се намеси със своето признание към острините за тяхното успешно въвеждане на войнствения начин на мислене на нивото на високоразвитите цивилизации.

Остринът клатеше отрицателно глава:

- С тази изтъркана плоча за нашата традиция само се измъквате. Няма да ми затворите очите. Нещо ви е тръгнало зле, иначе нямаше да докарате този землянин. Ще установим за какво ви трябва. Някъде сте сбъркали сметките.

След това остринът се оттегли. Иначе, преди това някак си нерешително пристъпяше, сякаш искаше да каже още нещо, като при това оценяващо поглеждаше ту мен, ту двамата чутини с все по-малко желание за по-

нататъшен разговор, както ясно можех да забележа, докато накрая не се сбогува с нас.

- Да вървим! Чакат ни – с предпазливо оглеждане за евентуални скрити погледи каза чутинът до мен и с жест ми даде знак тайно да се придвижим към изхода.